

[Viggo Starcke.]

strege det, som for mig står som de vigtigste ting i denne ændring af grundloven. Det er først og fremmest Grønlands indlemmelse i riget, det er adgangen til den kvindelige tronfølge, det er ungdommens forøgede ret til at stemme, og endelig er det reformen, hvorefter landstinget forsvinder.

Valgets forskydninger i mandater gav ingen basis for et krav om en socialdemokratisk regering. Under den kortvarige regeringskrise, der har været, må man sige, at der forelå 3 grupper af problemer at tage stilling til.

Den ene gruppe var de udenrigspolitiske problemer, og dér er det mit skøn, at Danmarks interesser ville være lige godt varetaget, hvadenten vi havde en venstre-konservativ regering eller en socialdemokratisk regering. Jeg vil ikke på forhånd tro, at der ville have været store differencer i den udenrigspolitik, der i så fald ville være blevet ført.

Den anden gruppe er de indrepolitiske problemer, de almindelige finanspolitiske og dagligdags problemer herhjemme. Også dér vil jeg sige, at jeg ikke kan se andet end nuancer mellem den politik, en socialdemokratisk regering og den en venstre-konservativ regering ville føre, bortset fra, at det er min anskuelse, at en venstre-konservativ regering ville føre en mere liberalistisk politik end en socialdemokratisk regering, og at en socialdemokratisk regering til gengæld må formodes at ville føre en mere realistisk jordpolitik, end en venstre-konservativ regering ville gøre.

Det tredje område, som forelå, var hensynet til grundlovsændringens gennemførelse. Dér var det retsforbundets skøn på samme måde, som det var det radikale venstres og venstres og de konservatives skøn, at der ikke forelå nogen som helst grund til at skifte regering, at man tværtimod måtte forvente, at den grundlov, som nu er blevet udformet med enig tilslutning fra de fem demokratiske partier under den højtærede statsministers ledelse, vil have størst chance for at blive gennemført ved en folkeafstemning, hvis man ikke skifter regering.

Der er i dette høje ting ikke noget flertal for en socialdemokratisk regering på nærværende tidspunkt. Om der kan komme det på et senere tidspunkt vil tiden vise. Socialdemokratiet, som så ivrigt har attrået regeringsmagten i de sidste uger, har ikke en-

gang fremlagt et udkast til et politisk program, et program, som er forelagt for tinget, for vælgerne eller for befolkningen. Det er derfor retsforbundets skøn, at det ikke vil være i grundlovssagens interesse af skifte regering, og at det ikke vil være i landets interesse at skifte regering, og hvis man virkelig med alvor går ind for, at grundloven skal vedtages ved en folkeafstemning, ville det have været det værdigste ikke at rejse en så hidsig politisk debat, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen har gjort.

Ved at skifte regering i øjeblikket ville intet være vundet, måske ville noget være tabt, og jeg kan kun, som andre ærede talere har sagt det i dag, se rene partipolitiske formål bagved det ærede medlem hr. H. C. Hansens aktion.

Der er jo for så vidt intet i øjeblikket, der haster for socialdemokratiet. De stærke angreb, som fra socialdemokratiets side har været rettet mod regeringen, savner saglig begrundelse, fordi socialdemokratiet i regeringens forløbne 3 år praktisk talt har stemt for alt, hvad der er gennemført, og i praksis har været et støtteparti for regeringen. Det var den socialdemokratiske regering i 1950, som selv valgte at gå, uden at der var stillet noget mistillidsvotum til regeringen Hedtoft, og den socialdemokratiske regering valgte dengang at gå trods det, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen kalder vælgerdommen.

Lige da valgets resultater forelå valg-natten, proklamerede det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at det var en stor sejr, og at socialdemokratiet nu ville overtage regeringen. Den højtærede statsminister indgav sin demission, hvilket vil sige, at han stillede sit regeringsmandat til disposition. Efter dette skridt fra den højtærede statsministers side kom der nu en ny besked fra det ærede medlem hr. H. C. Hansen, idet han nu ikke ønskede, at regeringen skulle gå, men ønskede, at den skulle blive siddende til trods for vælgerdommen. Efter de forhandlinger, som har været ført partierne imellem, har regeringen efterhånden besluttet sig til at trække sin demissionsbegæring tilbage og fortsætte af hensyn til grundlovssagens gennemførelse, og efter at det er sket, kommer der så en ny besked fra det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Nu skal regeringen ikke blive siddende, nu skal den gå. Denne vaklende politik, som socialdemokratiet har ført under det ærede medlem